

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Expedita Juris Divini, Natvralis, Et Ecclesiastici Moralis Expositio

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1665

De acquisitione hujus Jurisdictionis ex Ratihabitione, parag. 6

urn:nbn:de:hbz:466:1-40132

Respondeo. Puto esse validam, quia commendatio ejusmodi non videtur esse causa finalis, sed solum impulsiva, non enim verisimile est, Episcopum nolle dare licentiam excipiendi Confessiones, si commendatio falsa esset; sic enim, cum sint frequentes ejusmodi commendationes, exponerentur Confessiones multis periculis nullitatis. Ita in simili Sanchez a de licentia Parochi, data ad assistendum Matrimonio.

5. Rectè autem hæc dicta sunt de exemplo dato commendationis falsæ, deque similibus. Cæterum si dolus, ut etiam error, sit concenens ad causam finalem, vel ad aliquid substantiale, ut si v. g. per dolum, vel errorem Episcopo submitatur unus pro alio, nemo dubitat, licentiam esse prorsus invalidam.

6. Quæres Tertio. Si injustè Episcopus denegat jurisdictionem (idem si Approbationem) Sacerdoti, possumusne præsumere ejusmodi Sacerdotem illam nihilominus acquirere? Respondeo Non possumus: quod certissimum est de Sacerdote seculari. De Regulari dubitant nonnulli, verum de hoc infra.

7. Quæres Quarto. Ut à me acquiratur Jurisdictio delegata; debetne mihi esse nota ejus concessio? Respondeo. Ita puto, quia debet te acceptari, quæ acceptatio esse non potest, nisi concessio scias. Illud tamen fateor, quando concessio est facta Religioni, eo ipso, quod Religionem professus es, omnia te privilegia, atque ad eam potestatem absolvendi te acceptasse. Vide, quæ de quæstionibus huic affini, dicam in Tractatu de Casibus reservatis.

§. VI.

De Acquisitione Jurisdictionis Absolvendi ex Ratihabitione.

1. Siquis Sacerdos simplex aliquem à mortali absolvet hoc mane v. g. sive probabiliter, sive certo putans, quod hodie sero, vel cras, vel perendie, &c. Episcopus ratam, & firmam habebit ejusmodi Absolutionem, diceretur absolvere ex Ratihabitione de futuro: & hæc est propriè Ratihabitio.

2. Si autem idem Sacerdos absolvet, quia probabiliter, vel certo putaret, heri v. g. Episcopum, quamvis non expresse, tacitè tamen concessisse potestatem, ad ejusmodi ab-

solutionem, vel parimodo, si nunc, dum datur Absolutio, putaret, Episcopum consentire, eæ non dicerentur propriè Ratihabitiones, sed licentiæ præsumptæ, & impropriè solum dicerentur Ratihabitiones. Quærimus ergo, An jurisdictio absolvendi delegetur aliquando alicui per Ratihabitionem; & prius quidem de propria, tum de impropria decernamus.

3. Dico Primò, nunquam delegari per Ratihabitionem propriam. Quare in casu dicto nu. 1. Ille Sacerdos (quicquid e aliqui dicant) semper nulliter absolvet. Ita communitè Doctores. Ratio est, quia (abstrahendo an in aliis materiis Ratihabitio de futuro valider actum) in casu nostro est peculiaris ratio, quæ obstat, id est, ratio Særamenti; Cum enim Sacramentum non possit esse in suspensio, nec dependens à consensu futuro Superioris, non poterit consensus futurus sufficere ad validitatem absolutionis: vel enim illa absolutio hoc mane collata fuit valida, & sic non indigebit consensu futuro: Sacramentum enim semel validum non potest fieri per humanam potentiam invalidum: Vel fuit invalida (ut certè est, quia non processit à potente absolvere) & sic non potest fieri valida postea, quando non est; licet enim aliquando actus antea invalidi possint deinde approbari, & fieri validi per Ratihabitionem; id accidit in iis actibus in quibus jus potest facere, ut dicti actus incipiant valere, quando ponitur aliqua conditio, tunc enim jus facit, ut valeant, seu habeant effectum, ac si ab initio validi fuissent; id, quod Juristæ explicant, dum dicunt, tunc valorem retrahit per Jurisdictionem ad tempus præcedens, sicuti qui hodie ratam habet percussorem Clerici suo nomine heri factam, excommunicatur, ac si heri consensum præbuisset, juxta illud g Juris pronunciatum, Ratihabitio retrahitur, & mandato comparatur. At in Sacramentis à Christo institutis hæc fictio ab humano jure, ut ex se patet, fieri non potest.

4. Dices. Cur licentia v. g. proprii Parochi præsumpta de futuro sufficit ad Eucharistiam, vel Extremam-Unionem alicui ministrandam, ut etiam similis licentia Prælati sufficit, ut Religiosus, aliquid expendendo, non peccet contra Paupertatem, non autem sufficit in casu nostro similis licentia præsumpta de futuro?

5. Respondeo. Rationem modo indicavi, quia in casu nostro licentia requiritur ad validitatem actus; quæ validitas non potest esse, nisi actus fiat à potente illum facere. Si ergo nunc actu non habetur Jurisdictio absolvendi, cum actus exeat à non potente, invalidus omnino erit. At in prædictis exemplis administratio Eucharistiæ, & administratio Extremæ-Uktionis validè sine actuali licentia Parochi fiunt, cum licentia non pertineat ad validitatem dictorum actuum. Et quamvis, si fierent sine dicta licentia, illicitè fierent, tamen nunc, quia adest præsumpta Parochi licentia, jam purgantur à ratione illiciti. Expensio item illa, in alio exemplo, est quidem invalida, quia non est à potente alienare, sed quia non est Sacramentum, nullum est inconveniens, si incipiat valere, quando ponetur consensus Superioris.

6. Dices. Cur si ego certò, vel probabiliter Judicem, dominum mihi donaturum hunc librum, si illum ab eo peterem, possem sine furti peccato librum mihi usurpare, non verò possum usurpare potestatem absolvendi, si certus sim, eam mihi collaturum Episcopum, si illam petam?

Respondeo, Quin ad vitandum furtum satis est, quod Dominus non sit invitus, ad quod non est necesse, ut positivè det: at in casu nostro non satis est, quod Superior non sit invitus, sed necesse est, ut positivè confert Jurisdictionem, quia hanc tu recipere non potes, nisi positivè detur ab illo, ex qua, deinde procedere debeat actus validus. Ita respon-

a Delug. d. de Delugo à huic instantiæ.

19. de Pœn. nu. 22.

7. Dico Secundò, per Ratihabitionem impropiam, quæ est de præterito, vel præsentis (quam modò diximus, propriè appellari licentiam præsumptam) posse delegari ejusmodi potestatem absolvendi. Ratio est, quia licentia præsumpta est consensus verus Superioris, & quidem vel actualis, qualis est præsumpta de præsentis, vel habitualis, qualis est præsumpta de præterito, quæ supponitur nunquam fuisse revocata. Tria tamen sunt diligentissimè notanda. Primò, non esse licentiam præsumptam sufficientem, si sit solum conditionata sic: *Si Episcopus sciret, seu ab illo peterem, concederet mihi potestatem absolvendi.* Hæc enim est solum licentia præsumpta conditionatè, quæ non est consensus Episcopi, sed esset. Requiritur igitur, ut judicetur Episco-

pus absolute dedisse, ut absolute, & verè habeatur potestas absolvendi, ex qua orti possit actus absolvendi validus.

8. Secundò, notari debet, non satis esse, probabiliter, vel certò me judicare Episcopum internè consentisse, vel consentire ad conferendam mihi dictam potestatem, sed addi debere signum externum, licet non omnino explicitè datum. Ratio est, tum quia, sic poteris scire tibi absolute concessam tacitè fuisse Jurisdictionem, secus semper præsumeretur fuisse concessam conditionatè, *Si Episcopus sciret, si potestas à te postulata esset, &c.* Quod, ut modo dixi, satis non est, tum quia voluntas interna, dum externè non prodit, nihil operari potest ad conferendam Jurisdictionem tibi, qui illam acceptare debes.

9. Signa autem hæc dependent ex variis circumstantiis, vel modis loquendi, quæ Episcopus exhibuit, unde certò, vel satis probabiliter colligatur, verè, quamvis non omnino explicitè, consentisse, vel nunc consentire. Dico (vel probabiliter) quia, quamvis Suar. *b Suar. de Pœnit. d. 2.6. sec. 1. nu. 17.* velit, ea signa debere certam existimationem facere præsentis consensus Superioris; Delugo *c Delugo de Pœn. d. 19. n. 13.* tamen meritò docet, sufficere, si faciant probabilem, siquidè omnes, & ipsemet Suar. *c Delugo de Pœn. d. 19. n. 13.* alibi concedit, ex potestate, seu Jurisdictione probabiliter posse quemquam hoc Sacramentum Pœnitentiæ administrare. De hujusmodi signis mox *nu. 11.* aliqua explicatius dabo.

10. Debet denique notari tertid, si Episcopus v. g. videat, te actu excipientem Confessionem; toleraretque, non statim te posse ex illa tolerantia, tanquam ex signo putare adesse ejus præsumptum consensum, sed necessariam distinctionem omnino esse adhibendâ: Si enim ipse nesciat, te non esse legitimum Confessarium, hoc est, putet v. g. vel putare possit te licentiam habuisse à tuo Prædecessore, vel à tuo Vicario Generali, vel à se ipso nunc immemore, &c. vel si sciat, te non esse legitimum, tamen propter aliquam causam non potest te impedire, tunc sanè non præsumetur dare licentiam, quia ea tolerantia in dictis circumstantiis nullo modo est signum consensus. Si verò sciat, te non esse Confessarium, & posset facilitè ab excipienda dicta Confessione prohibere, & non prohibet (qui *d Sanc. l. 1. de Matr. d. 45. nu. 22.* certè rarus est casus) tunc nonnulli fatentur, licentiam præsumptam adesse. Verum adverte cum Sanchez, *d si quâdo Superior hoc modo præ-*

do præsumatur dare licentiam de præfenti, eâ non se extendere, nisi ad præfentem Confessionem, non verò ad alias fortè sequentes, quia licentia præsumpta de una Confessione non est licentia de cæteris.

Signa Superioris, unde colligatur licentia præsumpta, quoad potestatem absolvendi.

11. Explicita concessio dictæ potestatis per expressa verba, vel expressam Scripturam, licentia est perfecta, atque ad eò sufficientissima traditio potestatis absolvendi, sed difficultas, quæ hic proponitur est, quando tanta expressio non intervenit, quænam sint conjecturæ sufficientis concessionis de præfenti, vel de præterito, & consequenter sufficientis licentia tacita, seu præsumpta.

12. Respondeo id, ut modo *num. 9.* innuit, pendet ex variis circumstantiis; Lucem tamen habebit ex consideratione trium signorum, quæ hic à Doctoribus a tradi solent.

Primum signum sufficiens est, si Episcopus v. g. interrogatus, ut concedat dictam licentiam, ipse nutu capitis, vel oculorum, vel alio signo ab ipso usitato ostendat suum consentum?

13. Secundum signum item sufficiens est, si Episcopus constituat Sacerdotem in Vicarium Parochi, vel in ejus Capellanum Parochialem, vel tribuat aliud munus, cui sit adnexum munus Confessionis.

14. Tertium signum controversum est, si Episcopus videat simplicem Sacerdotem excipere Confessiones suorum, & taceat. Aliqui enim docent, hanc solam taciturnitatem esse satis morale signum concessionis potestatis; licet enim taciturnitas sit physicè, quid negativum, tamen moraliter habetur pro actu positivo consensus. Aliqui e verò negant, quia falsum est taciturnitatem illam haberi pro morali consensu, cum possit Episcopus tacere ob aliam rationem, & non quia consentiat. Vera sententia est illa, quam modo *nos nu. 10.* sub distinctione indicavimus.

Ratihabitio Approbationis ad absolvendum.

15. Quæres. Cum paulo ante breviter diximus, & mox latè declaraturi sumus, ad com-

pletam licentiam ministrandi hoc Sacramentum, præter collationem Jurisdictionis legitime factam, necessariam esse etiam Approbationem Ordinarii. Quæres, inquam, an loquendo etiam, de Approbatione sufficiat, aliquando Ratihabitio?

16. Respondeo, Sufficere eo prorsus modo, quo dictum est de Jurisdictione, par enim est in utriusque ratio, & quidem quod etiam hujusmodi approbatio debeat dari per aliquod signum externum, debeatque de præfenti inesse in Sacerdote nec sufficere, ut actus validus absolvendi ab ipso procedat, manifestè ostendunt verba illa Tridentini d. *Approbationem d. Trident. obtineat*, per illud enim *Approbatio*, quæ est *sess. 23. de ostensio*, seu testificatio facta ab Episcopo, *Ref. c. 15.* significatur signum externum, &, per illud, *obtineat*, significatur, ea debere esse actu in Sacerdote, nec sufficere in futurum.

§. VII.

De Acquisitione Jurisdictionis administrandi Sacramentum Pœnitentiæ ex errore communi, titu. oque colorato.

1. **S**in aliquo loco simplex Sacerdos communiter credatur esse legitimus Confessarius, dicitur ibi esse communis error de Jurisdictione illius Sacerdotis ad absolvendum. Rursum si simplex idem Sacerdos obtineat, recipiatque ab Episcopo officium v. g. Parochi, sed quia habet aliquod occultum impedimentum v. g. Irregularitatem, per quod sit incapax talis officii, nulliter recipiat, dicitur habere titulum coloratum, seu putativum; habuit enim collationem Beneficii Parochialis, ecce Titulum; sed quia habuit nulliter; non habuit, neque habet verum titulum, sed apparentem, sed putativum, sed coloratum. Quod si quis collationem non habuisset, sed tamen communiter Parochus existimaretur, quia cum falsis *Sanc. l. 3. Matr. d. v. g. litteris se Parochum finxit*, hic sane communem errorem haberet, non verò titulum, *22. Mas. ne coloratum quidem.* Hac terminorum *ex-card. de probatione præmissa.*

2. Affero, communem esse doctrinam, *fil. 648.* Sacerdotem simplicem habentem titulum *Sperellus coloratum*, & simul errorem communem, *dec. 3. alii* sufficienti Jurisdictione esse instructum ad *que pas. absolvendum.* Ratio ducitur ex benigna *sim. inter.*